

[Aage Fogh.]

statsminister heller ikke mener det; så spørger jeg: hvem skal då?

Jeg kan meget vel gå med til, at man laver en fuldstændig selvstændig regnskabsret og revisionsret — det har man i Norge — en ret, der er fuldkommen uafhængig af folketinget og ministeriet; men jeg ville finde det mere tiltalende, hvis vi havde det organiseret sådan, at det blev de af folketinget valgte revisorer, der stod i spidsen, og så havde de samarbejde med revisionsdepartementerne og med statens hovedbogholder, sådan at vi kunne opfylde det, Bramsnæs ønskede i 1926, nemlig et nærmere samarbejde med de parter, der havde med det egentlige regnskab at gøre. Men resultatet er blevet, at siden i fjor har vi ikke holdt et eneste møde i statsregnskabsrådet. Til trods for at vi har haft Jonstrupsagen, og til trods for at reglerne er lavet om, har formanden for statsrevisorerne ikke fundet sig foranlediget til at indkalde til et eneste møde. Da formanden nu er genvalgt — altså ikke folketingets højtærede formand, men formanden for statsrevisorerne — har jeg ikke noget håb om, at der skulle ske nogen ændring i min tid, og så havde jeg ikke lyst til at sidde som skinfigur dér og bare tælle nogle tal efter, som mange andre har talt sammen. Jeg havde lyst til at dykke ned bag tallene, og da jeg ikke fik bemyndigelse dertil, trak jeg mig tilbage.

Jeg forstår, at sagen nu kommer til behandling, men jeg ville gerne nævne det allerede i dag. Det, jeg er mest bange for i øjeblikket, er, at administrationen vokser os over hovedet, og at der ingen er til at se den efter, hvis statsrevisorerne ikke skal. Det eksempel, jeg gav med fiskeren fra Langeland, der i løbet af 2½ år ikke har fået svar på et ganske simpelt spørgsmål, der kunne besvares efter 2 dages overvejelse, viser, at der er noget galt.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Aage Foghs sidste bemærkning, at statsrevisorerne skal som alle andre medlemmer af dette ting naturligvis være med til at kontrollere administrationen, men vi skal ikke dirigere administrationen. Det er ikke statsrevisorerne, der

skal løse problemet med dobbeltstillinger i centraladministrationen, det må løses på en anden måde end gennem statsrevisorerne.

Vi kan ikke bebrejde et statsregnskab, at det aktiverer nogle jorder på grundlag af ejendomsskyldvurderingen; det kan man ikke sige noget til. Så skulle man undersøge hver eneste aktivering og bedømme, om den pågældende vurderingsansættelse er rimelig eller urimelig. Når et folketing har godkendt en finanslov, hvor jorder står opført som statsejendom, så er det ikke os, der afgør, om de skal sælges eller ej. Man kan som medlem af det høje ting tage sagen op her i salen eller gøre det gennem et medlem af finansudvalget, men man kan ikke bruge revisionsdepartementet i så henseende.

Ministerens bemærkninger om hovedrevisionen vil det føre for vidt at komme ind på i en kort bemærkning.

Jeg vil gerne sige tak til den højtærede undervisningsminister for den meddelelse; han gav om, at han ikke har kendt korrespondancen mellem revisionsdepartementet og undervisningsministeriet. Jeg har sagt, at jeg ikke vil fritte ham yderligere, men jeg vil gerne gøre den bemærkning, at jeg tror ikke, de bemærkninger, ministeren gjorde, i og for sig gør det lettere at være den pågældende embedsmand fra nu af og indtil tjenestemandundersøgelsen er afsluttet.

Hvad angår vor forhandlingsposition, som den højtærede udenrigsminister var inde på, skal jeg kun sige, hvad jeg før har sagt: det er regeringen, der må bedømme dette forhold, den har sine medarbejdere på stedet. Vi kan give vore råd, og vi har givet dem. Udenrigsministeren ønsker det altså på den måde, det nu er lagt til rette, og så må vi håbe det bedste.

Den højtærede statsminister var inde på problemet med hensyn til væksten i statsinvesteringerne og produktionstilvæksten. For os er det meget afgørende, at man tilrettelægger sin planlægning således, at man ikke risikerer, at statsinvesteringen slår produktionstilvæksten ned, for det er gennem vor produktionstilvækst, vi i fremtiden skal kunne bære de store statsopgaver, som ligger i uddannelse, forskning, vejvæsen, broarbejder og lignende, og det kan ikke gøres, hvis man suger arbejdskraften så stærkt til sig på et eller andet tidspunkt